

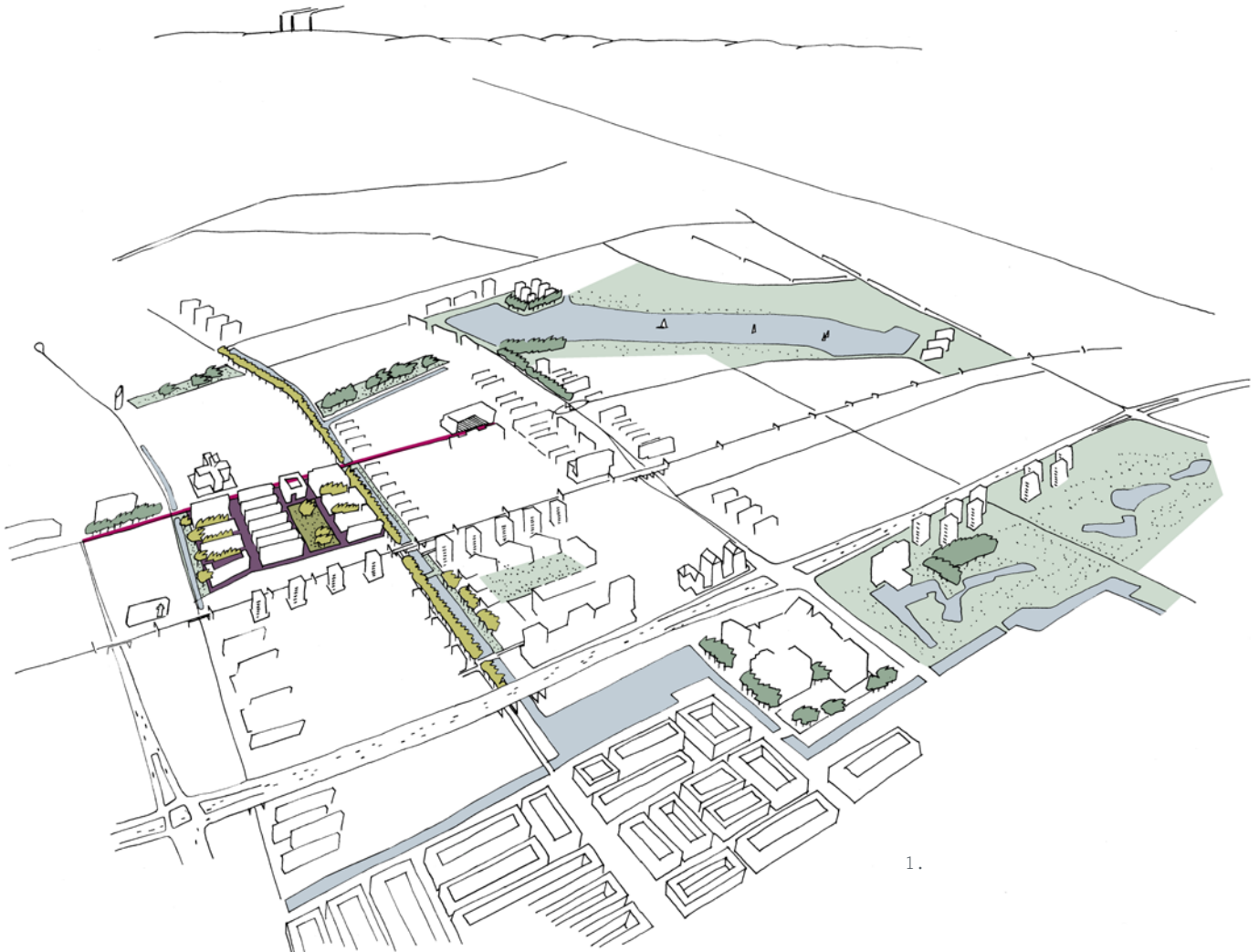
Amsterdam - Staalmanpleinbuurt

Stedenbouwkundig ontwerp voor herstructurering naoorlogse woonwijk.

De toekomst van de tuinstad

In 1934 gaf Cornelis van Eesteren vorm aan een baanbrekend modernistisch project, het Algemeen Uitbreidings Plan (AUP) voor Amsterdam. Het vormde de grondslag voor een groene woonstad voor ca 30.000 woningen, geleed in reeksen van relatief autonome buurten. De Staalmanpleinbuurt is één van deze buurten. De buurt ligt er vrij mooi bij. Het groen langs de straten en in de collectieve tuinen is tot volle wasdom gekomen en geeft de buurt een volwassen en serene uitstraling. De bebouwing is echter aan slijtage onderhevig. Het is vooral de uniformiteit van het woningbestand (allemaal gestapeld, klein en goedkoop) die de buurt tot door-gangshuis maakt en sociaal gezien in een neerwaartse spiraal brengt. Diversificatie van het woningbestand moet bewoners meer keuzemogelijkheden bieden en zorgen voor meer binding aan de buurt. Het plan is in nauw overleg met buurtbewoners tot stand gekomen.

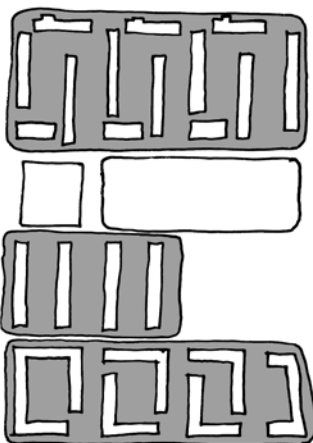
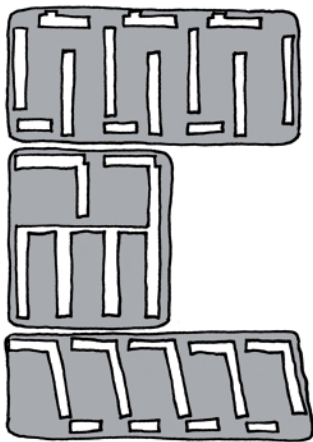
Oppervlakte: 16,5 Ha.
Programma: 868 woningen
Kleinschalige bedrijvigheid, starters e.d. Mogelijkheid tot werken aan huis
Horeca, zorg/verzorging, sport, educatie e.d. Buurtsuper, consumentverzorgende dienstverlening.
Ontwerp: 2008-2010.
Start realisatie: 2010.
In opdracht van: De Alliantie.
Contactpersoon: Egbert Dekker
In samenwerking met:
Stadsdeel Slotervaart.

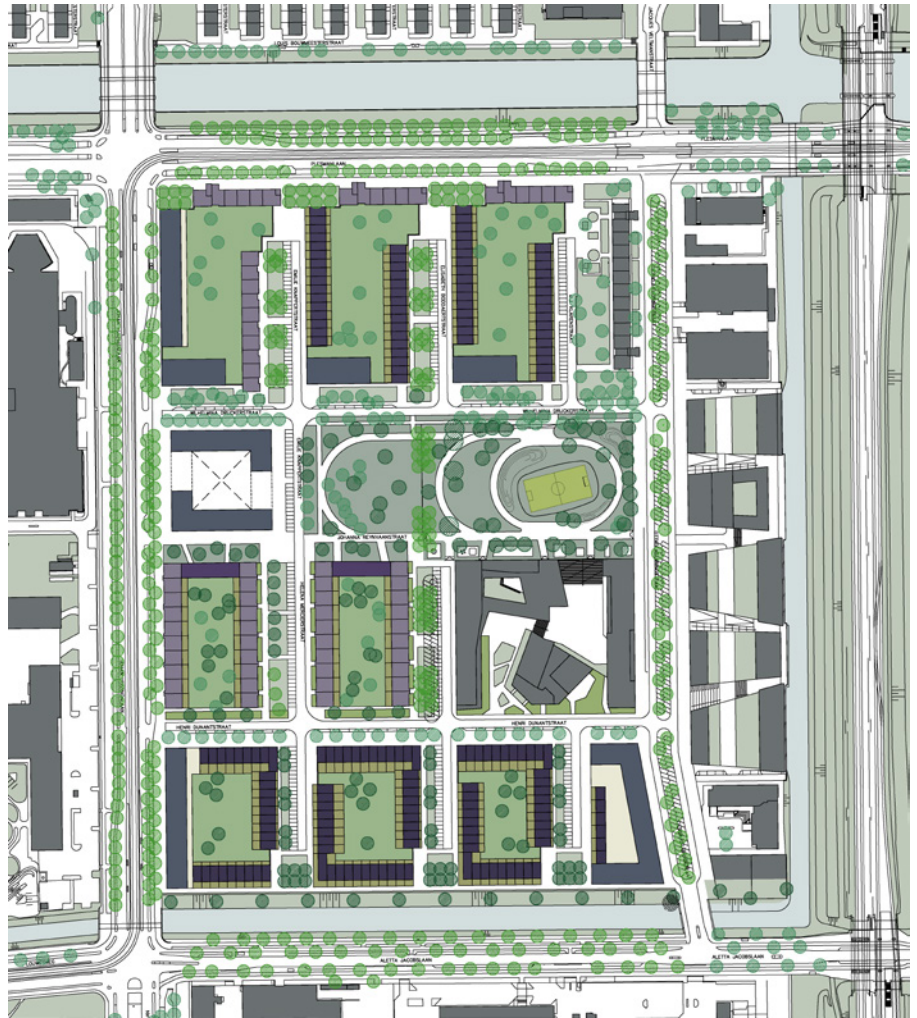
1.

De driedeling

Het ontwerp biedt een strategie voor een geleidelijke vernieuwing van de Staalmanpleinbuurt, op basis van een herordening van de openbare ruimte. Het stratenplan krijgt een sterkere continuïteit, door het over de zuidelijke zone heen door te trekken en te oriënteren op de zuidelijke randsingel. Het park in het midden wordt uitgebreid en vormt op die manier het hart van de buurt waar alle straten op uit komen.

3.

2.

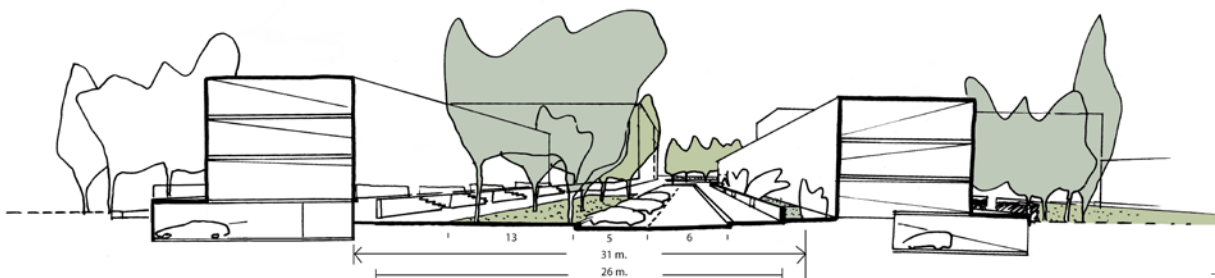

4.

Bouwen tussen de bomen

De vernieuwing van de bebouwing wordt geënt op de karakteristieken van de drie architectonische zones. In het noorden zijn de afmetingen van de collectieve tuinen en de profielen van de straten maatgevend voor de vernieuwing. Nieuwbouw, merendeels in de vorm van grondgebonden woningen, vindt plaats op basis van de footprint van de huidige gebouwen. Parkeren, buitenruimtes en terrassen worden hierin opgenomen. De bebouwing wordt vervangen, het grondplan wordt gehandhaafd. De volwassen bomen in de tuinen en straten blijven staan.

Rust, ritme en regelmaat

Gedurende het hele vernieuwingsproces zullen er bestaande en nieuwe gebouwen naast elkaar staan. In de beeldtaal van de nieuwbouw wordt daarom aansluiting gezocht bij de rust, de regelmaat en het ritme van de modernistische architectuur. Geen overdreven

sculpturaliteit, geen overarticulatie van de individuele woning, maar een rustige compositie van lineaire gebouwen. De individualiteit van de woning komt terughoudend tot uiting binnen het kader van de iets doorstekende bouwmuren en het overstek van de daklijst. Tuinmuren, hagen

en margestroken aan de voorgevel houden de lineaire gebouwen binnen het bouwblok bijeen. Ze markeren het onderscheid tussen de openbare straat en de collectieve binnentuinen, en zorgen voor een mildere overgang van de private woning naar de openbare straat.

